

אליהו חדד ואשתו החדשה

זכה בת ה'19. אליהו בן ה'46, שהתגרש מאשתו הראשונה.

אם ארבעת ילדיו, נראה בתמונה זו בטקס נישואיו לזכה, שעזרה למשפחה בגייית הכסף, עם שני בנים, אבי בן ה'27, וקדוש בן התשע. הבן אבי הפך לא מכבר את אביו לטבא.

בחדית שכונת

התקווה

כשהתחילו חירות, הייתי עומד על יד מכונית גדולה של תנובה. מיד התכופתי מאחורי המכונית, והתחלתי מחפש מאיפה יורים. "השעה היתה אחת, או אחת וחצי, אחרי הצות. הנהג של המשאית התחנן שנעזוב את המכונית שלו, שהוא יוכל להסתלק. הייתי שם עם עוד כמה בני משפחה. "הבחנתי מאיפה כיוון באות היריות — ומה אני רואה? משיח פוילילוב מתקרב אלינו, עם שני אקדחים בשתי הידיים, ויורה בלי הפסק, וצועק: "נו, בואו אלי". "איתו היו כמה חברים שלו. כמה כדור רים עברו לי ממש בין הרגליים".

בספרו על החוויה המרעיש שער רה עליו, לא נראה רחמים חדד מוועד ביותר. רחמים הינו גבר חסון, בשנות הארבעים שלו, המתנהג בנימוס ומדבר בשקט, אך הנראה בהחלט כמי שאינו נבי הל מכמה כדורים שנשלחו לעברו. השבוע הוא שוחרר מהמעצר, אלו נל קח בעקבות קרביהש שפרץ בשבוע ש עבר בחזית שכונת התקווה. יחד איתו נעצרו שני אחיו, אליהו ובנימין (32) — שנשארו עצורים. היה זה לאחר שפרק ליטס, עורך-הידן דרור מקרין, עירער על החלטת שופט-השלום לעוצרם ל-15 יום, והשופוט המחזית חנה אבנור דחתה את העירעור. משיח פוילילוב, שלדברי רחמים היה התוקף — לא נעצר כלל. לרחמים עצמו אין הסבר לתופעה מופ לאה זו. אולם למשטרה יש חשדות, ש מטר-היריות לא היה כלל חד-סטרני, וכי לפחות אחד מהאחים חדד השיב אש, באותו לילה.

תפסתי

את היורה

על המשכו של אותו לילה, ממשיך רחמים חדד ומספר: "כשמישה היה במרחק עשרים או שלוש שים מטר ממני, יצאתי מהמקום שלי מ תחת למכונית, ועשיתי סיבוב מאחוריה. כשהוא התקרב, קפצתי עליו ותפסתי אותו חזק. הוא הצליח למשוך את עצמו מהחיי בוק שלי, והשאיר בידיים את הסוודר שלו, וברח.

"אחרי כמה רגעים, הגיעה גם המשטרה. הם עצרו את האחים שלי ואותי, למרות שלי אין קשר עם העסק של האחים שלי". ועל זה בדיוק, מסתבר, נסבה כל ה פרשה: על העסק של האחים של רחמים. לטענת המשטרה, ולא רק המשטרה, ה

ניות הלימודים המתואמות ליכולת תפיסתם. בעזרת מורה, מדרוך חינוכי, אס-בית, עובד סוציאלי ופסיכולוג העומד לרשותם במרכז הנוער, יכולים התלמידים לקבל שם טיפול אישי יותר. תוך השנתיים או השלוש, שהם אמורים לשהות במרכז, מ שעה 8.00 בבוקר עד 4.30 אחרי-הצהריים, נעשים מאמצים להקנות להם יסודות רא שונים במיקצוע כלשהו, מנגרות ומסגרות ועד ספרות ותפירה לבנות, ותוך כדי כך לאפשר להם במסגרות של הוראה משקמת, להשלים את מה שהחסירו בשנות הכי שלון שלהם בבתי-הספר.

מספר יהושע קולסקי, מנהל מרכז הנו ער באשדוד, בו לומדים כיום 227 תל מידים ב-16 כיתות, והמוצג כדוגמה להצ לחת שיטת שיקום זו: "אחת המשימות הראשונות שלנו כאן היא לטעת בתלמיד ביטחון עצמי אחרי כל השנים בהם ראה את עצמו ניכשל ונחשל. ברגע שאנחנו מוכיחים להם שהם מסוגלים ללמוד ולע שות דברים, פתוחה הדרך לשיקום. המר כו אינו סוף הדרך עבורם, אלא התחלת הדרך. מפה הם יוצאים לחיי העבודה. וזהו אולי המקום היחיד בחייהם בו הם זכו על כה לטפחות על השכם".

פיתרון לבעייה מעיקה. שיש מרכזי נוער מסוג זה פועלים עד כה בארץ. כולם באזורי פיתוח. לפני שנתיים אישרה הסוכנות היהודית תוכנית לפיה תכון פעילותה של עליית הנוער בעיקר כלפי בני-נוער במצוקה, יוצאי סביבה חב רתית-תרבותית מקופחת. על-פי מדיניות זו נקלטים מדי שנה כמה מאות תלמידים נוספים במיסגרת מרכזי הנוער. התוכנית היא להרחיב את המיפעל.

אמר על כך ישעיהו דקל, האחראי על מרכזי הנוער של עליית הנוער: "זה לא בית-ספר תיכון ולא גימנסיה. אפילו לא בית-ספר עממי. אבל אנחנו סבורים כי מרכזי הנוער עשויים להת פתח למיסגרת המשלימה של חינוך ה חובה".

אם תורחב רשת מרכזי הנוער, ותוכל לקלוט גם את מעגל הנושרים מבתי הספר העממיים, ולכוונם ללימודים מיק צועיים עוד בכיתות הנמוכות של בית הספר, תוך לימודים עיוניים שיתאמו ל רמתם — היא עשויה להיות פיתרון ל אחת הבעיות החינוכיות והחברתיות ה מעיקות ביותר במדינה.

מנגנון

אסור להשמיע ביקורת

זקראת הבחירות, נקבע רשמית, ובניגוד לחוק, כי הרדיו והטלוויזיה אינם עצמאיים, אלא חייבים לשרת את הממשלה

עד השבוע, נמשך עדיין נסיון העמדת הפנים. השבוע, עם היכנס ההכנות למי רכת הבחירות להילוך ראשון, עלה ה מסך, ונחשפה האמת:

הרדיו והטלוויזיה, שלפי החוק הם רשות עצמאית שאינה כפופה לממשלה — הינם, למען האמת, כל-ישרת בידי הממשלה. **אסור.** אמת זו, שעד היום ניסו דוברי הממשלה להכחיש, נחשפה במכתב רשמי שהופץ בין עובדי רשות השידור. כתב נתן כהן, היועץ המשפטי של הרשות, ל עובדי הרשות: "לקראת הבחירות, מן הראוי להביא לידיעתכם את האיסורים ה חלים עליכם... אסור לבקר את המדיניות של הרשות, של הממשלה או של אחד ממשרדיה. במסיבת עיתונאים, בראיון עי תונאי, בנאום במקום פומבי, בשידור, ב יתרון או בספר".

היה זה, סוף-סוף, אישור רשמי ל טענותיהם של אישי-ציבור מכל גזוני קשת האופוזיציה, שטענו ללא הרף כי קיימת ברשות השידור רשימה שחורה סודית, שאת שמות חבריה אין להזכיר. **דמוקרטיה מיותרת.** כל זאת הוכחש עד היום. ממשלת ישראל היתה מודעת לעובדה, שאחד הסממנים של דמוקרטיה אמיתית הם רדיו וטלוויזיה עצמאיים.

אולם עם התקרב מערכת הבחירות, הפך המאמץ לשמור על התדמית הדמוקרטית ליקר מדי. וכך, בניגוד לחוק, שלפיו אין לממשלה כל מעמד מיוחד ברדיו והטל וויזיה — יצאה ההוראה כי אסור להשמיע בהם ביקורת על הממשלה.

